

Silène Edgarová

42 dnů

COO
BOO

42 dnů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Silène Edgarová
42 dnů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Silène Edgarová

42 dnů

COO
BOO

Blanche, aby si konečně přečetla historický román,
Manon a Romanovi, mým dalekohledům,
Cindy, Agnès, Maëlig, Nadie
a samozřejmě Sophii, mým kompasům,
Troufovi, mému severu, jihu, východu a západu,
Barbaře, mé ručičce, a mým čtenářům, mému cíli
a těm, kteří mi chybí, Xavierovi a Edmondovi.

1

VALENTINA

„Tak dělej, pospěš si,“ houknul Saša na bratra, protože ho zlobilo, jak se zasněně loudá.

Jacob byl kousek za ním a popostrkoval strouhou papírovou lodičku.

„Jestli si zmáčíš boty, schytám to já,“ zavrčel Saša, když ho Jacob konečně dohnal.

Starat se o mladšího bratra byla taková otrava! Popadl ho za ruku a táhl ho dál za sebou. Pomstychtivě trochu zrychlil, aby bráška musel běžet. Ten se neodvažoval ani muknout, ale nechápal, proč je starší bratr tak mrzutý, když už od začátku června bylo venku krásné počasí a prázdniny se rychle blížily. Celá Paříž se zdála veselejší, jako kdyby tušila, že se blíží doba odjezdů k moři a na hory. Časy jsou sice těžké, ale s hezkým počasím jako by ve vzduchu byla dobrá nálada. Mnoho Pařížanů odjíždí na prázdniny a město si konečně na chvíli vydechne, zatímco se jeho obyvatelé nahnou na pláže a travnaté vrcholky hor, daleko od šedých ulic.

Ne všichni ale měli takové štěstí, a to zahrnovalo i jejich rodinu. Zase nikam nepojedou a představa dalšího nudného léta v parku Buttes Chaumont Sašovi na náladě rozhodně nepřidala. Nikdy neměli ani korunu navíc. To, co rodiče vydělali, sotva stačilo na pronájem malého bytu na bulvá-

ru Voltaire. Prázdniny u moře? O tom si mohli nechat jen zdát... Jednou u moře byli, loni, ale jen na jeden den. Rodiče něco málo našetřili a vzali je vlakem do Cabourgu. Cesta byla tak dlouhá, že si nakonec sotva stihli namočit nohy ve vodě, než museli zpátky. A i kdyby peníze byly, neměli by čas na prázdniny někam jet. Jejich rodiče byli zlatníci a zlatnická dílna, ve které oba pracovali, byla zavalená objednávkami. Před pár lety byl Jacob ještě malý a maminka s ním zůstávala doma, loni se ale musela vrátit do práce. Potřebovali peníze, všechno v poslední době zdražilo, a tak i se dvěma platy měli sotva co jíst. Zlatnictví leželo v desátém městském obvodu, a právě tam chlapci chodili vždy po škole, protože maminka měla za to, že jsou moc malí, aby zůstávali sami doma. Šlo hlavně o Jacoba, protože Saša by to určitě zvládl. Ve dvanácti letech už přeci není malé dítě!

Když přišli do zlatnictví, čekaly je dvě věci: nejdříve si museli udělat úkoly. Vždy se posadili ke stolku v rohu, aby nikomu nepřekáželi. A hlavně nesměli dělat hluk. Stačil by jeden špatně načasovaný výkřik a zlatníkovi by mohla ujet ruka, jeden závan vzduchu a tenké zlaté plátky by sletěly ze stolu. V dílně bylo vždy ticho a klid. Když úkoly dopsali dříve, než zlatnictví zavíralo, musel Saša bratra zabavit, aby nevyrušoval a neběhal po celé dílně. Navíc se nesměli ničeho dotýkat, což bylo prakticky nemožné, protože zaprášená místnost byla plná starého nábytku, vyřezávaných rámců a dalších cenností. Když bylo venku hezky jako dnes, mohli si hrát na dvorku. Sašovi se občas podařilo ukrást ve škole kousek křídly, a pak si mohli nakreslit skákacího panáka nebo dráhy pro kuličky. Nesměli ho při tom ovšem chytit... Jindy si vymýšleli příběhy nebo si četli komiks. Četli ovšem pořád jen ten jeden dokola, protože jiné neměli. Nic z toho už Sašu moc nebavilo.

Vedoucí dílny byl pan Braz, protivný chlapík, který vždy, když chodil zkontrolovat práci zlatníků, pohladil chlapce po hlavě a ptal se:

„A kterýpak je tenhle? Saša? Proč jste mu dali holčíčí jméno?“

Říkal to pokaždé, aby ho rozzlobil. Nejraději by mu na to něco nepěkného pověděl, ale maminka na něj vždy za zády pana Braze vykulila oči, aby nebyl drzý. Nic tedy neříkal, ačkoli se ho to dotknulo. Přál si, aby se ho zastal alespoň tatínek, ale ten nic neviděl ani neslyšel, jak se soustředil na práci.

Bylo neuvěřitelné, že byli tak chudí, když přitom rodiče celé dny pracovali se zlatem a tenkými plátky drahého kovu pokrývali židle, skříně a sochy. Zlato jim ulpívalo na ruku i ve vlasech. Jednou si tatínek dokonce pozlatil knírek, aby chlapce rozesmál. Před pár týdny vymyslel Saša plán a propašoval do školy trochu zlatého prachu. Chtěl ho vyměnit za svačinu s Nicolasem, buclatým synem pekaře. Na svačinu si vždycky nosil čerstvé máslové croissanty a dělal chutě spolužákům. Saša ho neměl rád, Nicolas si z něj totiž utahoval kvůli jeho starým botám a obnošenému oblečení. Saša si naplánoval, jak se dostat k jeho svačině. Potají několika kamarádům zlato ukázal a zdůraznil, že o něm hlavně nesmějí povědět Nicolasovi. Moc dobře věděl, že aspoň jeden z nich tajemství vyslepičí, a měl pravdu. Buclatý chlapec za ním přišel a nakázal mu:

„Ukaž mi to zlato!“

„Dobře. Ale co za to?“

„A co bys chtěl? Pár drobných na nové boty?“

„Ne. Bude mi stačit tvoje svačina.“

Jenže zrovna když už to vypadalo, že se plán vydaří, popadl Sašu za ucho učitel a pěkně mu vyčinił. Ve škole se to-

tiž obchodovat nesmělo. Ředitel si do školy zavolal tatínka, a to to Saša teprve schytral. Ukrást z dílny zlato kvůli svačince! Horší večer snad nikdy nezažil. Nejhorší ovšem bylo, jak moc tatínka zklamal.

Nejradši by tomu nemotornému hromotlukovi Nicolasoni jednu vrazil. Pořád si z něj dělal legraci a letos to bylo ještě horší než dřív, přidali se k němu i ostatní chlapci. Říkali mu *kryso*. A Saša pak večer tajně brečel do polštáře. Nebylo divu, že byl v mizerné náladě...

V šest hodin se celá rodina vracela po ulici Charonne pěšky domů. Tatínek měl dobrou náladu a nesl Jacoba na rami, což se nestávalo často, protože bráška se nedávno vytáhl o deset centimetrů a nabral dobrých pět kilo. Saša mu to trochu záviděl, v jeho dvanácti letech se mu něco takového už dlouho nepoštěstilo. Maminka ho objala kolem ramen a přitáhla k sobě, ale chlapec stejně bručel, protože měl pořád špatnou náladu.

„Copak se děje, chlapče? Snad nejsi zamilovaný?“

Nepobavilo ho to. Tatínek mu jako obvykle šlápnul na kuří oko. Valentina ho zase přehlížela. Na začátku školního roku si tak rozuměli, ale teď na něj několik dnů ani nepromluvila. Ani slůvko. Už ho nebrání, když ho ostatní trápí, a dokonce zaslechl, jak ho její kamarádka pomlouvala:

„Maminka říkala, že páchne... a určitě má vši nebo svrab. Sama jsi viděla, jak se drbal. Víím, že ti ho bylo líto, Valentino, jenže teď...“

Saša nevěděl, co s tím, a jeho nálada byla každý večer o trochu horší.

2

PŘEKVAPENÍ V PALAČINKÁCH

„Poslyš, dnes budou k večeři palačinky, to ti spraví náladu, chlapče. Dostali jsme od Rolandů vejce, to bude hostina!“

Palačinky! Paráda, ty jsou daleko lepší než řídká polévka, kterou mívali normálně.

Jedna věc se tatínkovi musela přiznat: když chtěl, dokázal i z těch nejhorších dnů udělat hotovou oslavu. I maminka měla dobrou náladu a kuchyně se otrásala smíchem, když vyhazovali palačinky do vzduchu. Jen Jacob fňukal, protože se pokusil jednu sebrat a spálil si prsty.

„No tak, počkej, až nandám všem,“ vyčínila mu maminka.

Posadili se ke stolu, který se ve skutečnosti skládal z prkna položeného na rozvrzaných dřevěných kozách, a olizovali se až za ušima. Maminka k té příležitosti vytáhla jednu z posledních skleniček zavařeniny.

„Budeme muset uvažit další,“ prohlásil mlsně Jacob. „Půjdeme v neděli zavažovat jahody k Anye?“

Tak říkali babičce. Tatínkova matka bydlela na předměstí a měla malý, hojně osázený záhonek.

„Letos ne, zlato. Ale Anya nám zavařeninu schová, neboj.“

„A ploč? Vždyť jsme ji už hlozně dlouho neviděli. A jahody navíc zlovna zljajou.“

„Babička se necítí moc dobře. A navíc pro vás máme novinku.“

Sašovi se v krku udělal knedlík. Budou to dobré, nebo špatné zprávy? Není Anya nemocná? Jacob byl příliš malý, aby si to pamatoval, ale před třemi lety zemřel dědeček Ganka a Sašu to velice zarmoutilo. Ale tentokrát se tatínek usmíval, takže o to jít nemohlo. Oznamil jim:

„Letos se podíváte k moři!“

„Cože?“ zeptal se Saša přiškrčeně.

„Cože? Coco?“ opičil se po něm Jacob.

„Jak to? A kam?“

„Pamatujete si na strýčka Jeana?“

„Jo, sotva, naposledy jsme ho viděli před třemi lety,“ zavřel.

„Já si ho nepamatuju,“ oznámil bráška.

„Bodejť, vždyť jsi byl ještě mimino.“

„Jacobe, Jean je maminky bratr a bydlí v Bretagni, ve Finistère. A letos vás na prázdniny pozval k sobě do penzionu. Bude se vám tam líbit, uvidíte. Je to velký dům u moře a bydlí tam spousta hostů, kteří se na vás už moc těší,“ nadšeně jim vysvětloval tatínek.

„Pořád nechápu, proč nemůžeme zajít k babičce. Do prázdnin zbývá ještě měsíc,“ podivil se Saša.

„To je část překvapení. Letos prázdniny začnou o měsíc dřív. Odjíždíte už v sobotu.“

Jacob začal výskat radostí, což tatínka potěšilo. Sašovi ale něco došlo.

„Jak to myslíš, *odjíždíte*? Copak vy s námi nepojedete?“

„Ne, zlatíčko,“ odpověděla mu tiše maminka.

Saša se zamračil, když slyšel to oslovení. Maminka jim vždycky říkala takhle hloupě.

„Necháte nás jet samotné na druhý konec Francie?“

„Nepřeháněj, pojedete jen do Bretagne. Posadíme vás na vlak a strýček Jean vás pak vyzvedne na nádraží v Quimperlé.“

„Co budete dělat vy?“

„Vzali... vzali jsme práci na jedné vile kousek od Toulouse. Jeden bohatý stavebník se rozhodl, že si chce nechat nově pozlatit veškerý nábytek. Zabere to určitě aspoň měsíc, možná dokonce dva tři a...“

„Tři měsíce?!“

„No ano, říkali jsme si, že...“

„Že bude lepší se nás zatím zbavit?“ vykřikl Saša.

Po jeho obvinění mamince z očí vystřelily blesky. Vyskočila a vlepila mu pohledem.

Chlapec zaraženě zvedl ruku k rozpálené tváři. Bolelo to méně než od tatínkových medvědích pracek, ale o to víc ho to mrzelo. Maminka ho nikdy neuhodila. Teď na něj hleděla s rukama v klíně a ve světle zelených očíh se jí třpytily slzy. Saša se už neodvážil nic říct, zabodl oči do talíře a tiše poplakával. Bytem se rozlehlo ticho, přerušované jen jeho občasným popotahováním. Po chvíli přerušil ticho tatínek.

„Chlapče, takové věci bys říkat neměl. Nemáme na výběr. Chápu, že jsi nešťastný, ale takhle se chovat nemůžeš. Teď je to důležité, jsi Jacobův starší bratr a budeš ho mít tři měsíce na starost. Uvidíme se po prázdninách a s tím, co si s maminkou vyděláme, si pak budeme moct vzít pár dnů volno a strávit je s vámi.“

„Ale... já tomu nerozumím. Co škola? A pan Braz, byt a Anya?“ uvažoval Saša.

„Jsou to jen tři měsíce,“ uklidňoval ho tatínek. „Ve škole jsme to domluvili a pan Braz nás přijme zpět do práce, až se vrátíme. To on nám toho stavebníka doporučil. A byt si můžeme dovolit udržet, než se vrátíme zpátky do Paříže.“

Tatínka už veselá nálada nadobro přešla. Slavnostní atmosféra vyprchala. Maminka vzala staršího syna za ruku.

„Sašo, já vím, že je to hodně narychlo. Ale měli byste mít radost.“

„Máte štěstí, strávit tři měsíce v Bretagni,“ přítakal tatínek.

„Jean se na vás moc těší,“ dodala maminka, „a budeme si psát, dobrá?“

Tolik se snažili, aby ho utěšili. Saša se konečně trochu posmál a Jacob, který mu visel na rtech, se taky začal usmívat. Mamince se po obličejí rozlila úleva a Saša se rozhodl hrát s nimi.

„Takže se budeme chodit koupat? Ale já nemám plavky.“

„Já už taky nemám plavky,“ prohlásil Jacob a zahleděl se smutně na prázdný talíř od palačinek, což u ostatních vyvolalo záchvat smíchu.

Večer nakonec skončil dobře, i přes jisté napětí, které přetrvávalo mezi Sašou a rodiči. Prsty vytřeli i poslední zbytky zavařeniny ze sklenice a vyprávěli si o moři, o tom, jak tatínka jednou štípl krab a jak se maminka jednou strašně spálila, když usnula na pláži. Maminka jim vyprávěla o Jeanovi a bratři se nakonec začali na výlet doopravdy těšit.

Saša toho večera nemohl usnout i proto, že si rodiče v posteli ještě šeptem povídali. Jejich byt byl tak malý, že kromě kuchyně a koupelny měli jen jeden další pokoj. Tatínek v bytě postavil mezipatro, na kterém spali chlapi, a rodiče spávali na rozkládací posteli, kvůli které museli odsunout stůl a židle. I proto psávali Saša s Jacobem domácí úkoly v dílně, doma nebylo dost místa na pracovní stůl.

Jacob si pod peřinou strčil studené nohy k bráškovi, aby se ohřál, a přes jeho chrápání Saša pořádně neslyšel, o čem si rodiče povídají. Zaslechl jen pár úryvků konverzace, než

usnul, vyčerpaný náročným večerem. „... v bezpečí... sídlo... jednodušší.“ Uprostřed noci ho s trhnutím probraly rány na dveře, ale hned zase usnul. Muselo to přicházet od sousedů.

3

KVAPNÝ ODJEZD

Druhý den brzy ráno se maminka snažila vytáhnout chlapce z postele.

„Tak šup, vstáváme, musíte si zabalit, než půjdete naposledy do školy.“

Saša zamručel a pokoušel se rozlepit oči. Špatně se mu spalo a vůbec se mu nechtělo vstávat. Chtěl maminku obejmout, jenže k ní už byl jako klíšťe přisátý Jacob.

„To odjíždíme už zítra? Myslel jsem, že až v sobotu.“

„Původně to tak mělo být, ale v noci přijel Jean. Stavoval se tady. Přijel vás vyzvednout, bude to jistější. Potkáme se s ním na nádraží zítra v devět ráno.“

„Jean je tady?“ houknul Saša směrem do kuchyně.

„Ne ne, ještě musel něco vyřídit. Tatínek šel s ním, vrátí se večer.“

„Co vlastně stlejšda Jean dělá?“ zeptal se Jacob.

„Pracuje v tom penzionu, do kterého jedete.“

„Tak co dělá v Paříži? Cestuje takhle často?“ nezdálo se Sašovi.

Říkal si, co je to asi za penzion, když si ředitel takhle trajdá po výletech.

„Ano, docela často.“

„A jak se o nás bude starat, když je pořád pryč?“

„Tak tohle tě trápí? Pomáhá mu tam několik přátel, takže sami nebudete, nebojte. Navíc tam bude spousta hostů a dvě další děti ve vašem věku.“

Proud otázek v Sašově hlavě to ale nezastavilo. Co je to za hosty, kteří odjíždí na dovolenou už v červnu? Nebo jsou snad prázdniny v Bretagni v jinou dobu? Byl ale ještě příliš ospalý, než aby se dál vyptával, a navíc maminka zřejmě také nebyla v nejlepší náladě, soudě podle toho, jak ho hnala vymýt si ospalky z očí. Pomohl jí tedy aspoň sundat velké kufry z polic, které tatínek namontoval na chodbě. Byly plné starých obrazových rámců, ještě z dob, kdy tatínek po vetešnictvích sháněl věci k pozlacení mezitím, co hledal zaměstnání. Rámy nechali tam, kde byly, a sbalili si oblečení, které zabralo sotva polovinu jednoho z kufrů.

„Uneseš ho?“

„Já chci taky kufli!“ poplakával Jacob.

„Ty vezmeš košík se svačinou, ten je nejdůležitější,“ slavnostně mu oznámila maminka, aby se uklidnil.

Ještě nestihli dobalit a museli vyrazit do školy.

„Odpoledne přijďte rovnou domů, budu na vás čekat. Domácí úkoly dělat nemusíte, vždyť budou prázdniny.“

O přestávce byl Saša hlavní atrakcí: novinka o jeho předčasném odjezdu na prázdniny obletěla celou třídu. Hned na něj naskákali kamarádi, a to i ti, kteří se s ním už moc nekamarádili od doby, kdy mu Nicolas začal říkat *krysa*. Teď navíc vypadal docela závistivě, což Sašu potěšilo. Začal si trochu vymýšlet a vykládal, co mu přišlo na mysl.

„Každý den budeme chodit na pláž a budeme hrát spoustu her. Budou tam ohromné dráhy pro kuličky a taky budeme hledat poklad. Budeme bydlet v prázdninové kolonii.“

Po večeři tam vždycky servírují čokoládový dort a každý druhý den jsou k jídlu hranolky! A žádný špenát!“

Doufal, že se to donese i k Valentíně a že jí bude mrzet, že se s ním v poslední době nebavila. Zahlédl ji opodál v hezkých pistáciových šatech, copy zavázané mašlemi stejné barvy. Moc rád by jí řekl, že jí to opravdu sluší a že na ni nezapomene, když teď bude tři měsíce pryč. Jenže zazvonilo na konec přestávky a Valentina za ním za celou dobu nepřišla. Trochu ho to zklamalo, ale pan učitel mu po návratu do třídy zase zvedl náladu.

„Tak ty nás opouštíš, Sašo? Budeš mi chybět. Kdo bude tak dobře umět dějepis, když tady nebudeš? Jsi můj nejšíkovnější žák.“

„V září se vrátím, pane učiteli.“

„Ano... No, předpokládám, že takhle to pro tebe bude lepší,“ povzdechl si pan učitel.

Saša tomu úplně nerozuměl, ale hlavou se mu stejně honily jiné věci. Celý den byl v dobré náladě a užíval si posledních pár hodin ve škole, hlavně když pak pan učitel zadával domácí úkoly na pondělí a on ani nemusel vytáhnout sešit, aby si je zapsal, což mu spolužáci pěkně záviděli.

Pan učitel je pustil domů o něco dříve, jak to většinou ve středu dělával, a ostatní děti se hrnuly rozloučit se se Sašou. Nicolas ovšem stejně musel dělat potíže. Vykládal svému poskokovi Julesovi dost nahlas, aby ho Saša slyšel:

„Krysa prej jede do prázdninový kolonie, jako by si to snad jeho rodiče mohli dovolit... Beztak si vymejšlí.“

Saša sevřel pěsti. Rád by mu jednu vlepil, než o tu možnost přijde, ale zase se rychle uklidnil. Teď nebyla dobrá chvíle nechat se zatáhnout do nějakého průšvihů. Potřásl si rukou s několika zbývajícími kamarády a pospíchal ven, aby zastihl Valentinu. Její třída ještě neskončila, a tak na ni

čekal na dvoře a přitom pozoroval školu, kterou měl na tři měsíce opustit. Stejně bylo zvláštní být jediný, kdo odjíždí. Zmešká konec školního roku. Měl rád poslední dny školy a oslavy na konci, kdy vyhazovali aktovky do vzduchu a propěvovali si. Bude mu to chybět.

Konečně zaslechl na schodišti hluk, ostatní třídy už také skončily. Děti z prvního stupně již také pustili a teď se v davu mísily s většími dětmi, zatímco čekaly, až se otevrou vrata a vyzvednou si je rodiče. Přiběhl k němu Jacob, úplně červený v obličeji.

„Maminka čeká venku?“

„Nevím,“ odsekl Saša, „jdi se podívat.“

„Máš mě na stalost,“ stěžoval si bratr, „a já se ještě musím lozloučit s kamalády.“

Saša se za Jacobem díval a sledoval, jak si na poslední chvíli s kamarády ještě vyměňuje kuličky. Jeho sbírka kuliček byla jeho pýcha, měl několik skleněnek, a dokonce jednu tmavě modře mramorovanou, kterou vyhrál ve škole. O kousek dál stála Valentina s kamarádkami a potajmu po něm pokukovala. Vydal se k ní nesmělým krokem, protože se ostatní dívky pohihňávaly. Valentina je utišila a ostře na něj pohlédla.

„Takže ty odjíždíš?“

„Jo, a... chtěl jsem se s tebou rozloučit,“ vysoukal ze sebe Saša. Její nepřijemný tón mu na odvaze nepřidal.

„Tím líp,“ vyprskla její vlezlá nejlepší kamarádka, „aspoň se nebudeme muset dýl koukat na ten tvůj krysí čumák.“

Sašu její zlost ošklivě zasáhla. Co provedl, že si něco takového zasloužil?

„Buď zticha, Anastasie!“ okřikla ji Valentina.

Dívka dotčeně sklopila hlavu a celá jejich skupinka vyrazila k vratům, která se zrovna otevírala. Valentina a Saša zůstali pozadu.